

SHANA GRAY

*Krijtstreep
en
lippenstift*

Vertaling TOTA/Erica van Rijsewijk

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ om verantwoord bosbeheer te waarborgen. Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2016 Shana Gray
Oorspronkelijke titel: *Working Girl*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: TOTA/Erica van Rijsewijk
Omslagontwerp: bij Barbara
Foto auteur: Travis McBride
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0088 6
ISBN 978 94 027 5511 4 (e-book)

NUR 340
Eerste druk april 2018

Originele uitgave verschenen bij Headline Eternal, imprint van Headline Publishing Group, een Hachette UK Company
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1. Mr. Monday

Ik nam plaats in de zachtleren fauteuil en keek om me heen in de overdadig chique receptieruimte van Diamond Enterprises. Het was een en al marmer, honingkleurig hout, hoogpolige vloerbedekking en zachte verlichting wat de klok sloeg, met tegen één wand in een hermetisch afgesloten vitrine eerste drukken van klassieke werken achter facetgeslepen glas. De ruimte wekte de indruk van een elegante zitkamer. Onder normale omstandigheden zou ik me tot de boekenplanken aangetrokken hebben gevoeld, omdat ik graag wilde zien welke titels zo'n zorgvuldige bescherming verdienden.

Maar vandaag niet.

De hele ruimte had een uitstraling van oud geld en riekte, wat mij betraf, naar hooghartigheid en het gevoel ergens aanspraak op te hebben. Ik hoorde hier niet thuis, maar dat zou me niet tegen-

houden. Al vanaf mijn vijftiende, toen mijn vader was overleden, had ik gezonnen op wraak. Vijf jaar voor zijn dood was hij, slechts vijftig jaar oud, thuisgekomen met de inhoud van zijn kantoor in een beduimelde kartonnen doos, en vanaf dat moment had mijn leven een andere wending genomen. Nu zich eindelijk een kans voordeed, nam ik die te baat. De baas van Diamond Enterprises had een directiesecretaresse nodig.

In de weken sinds ik de baan op een site voor secretaresses ge-adverteerd had zien staan, had ik mijn functie als archivaris in de bibliotheek bij een internationaal mijnexploratiebedrijf opgezegd en mijn huiswerk gedaan; om te zorgen dat ik er helemaal klaar voor was, had ik onderzoek gedaan en allerlei gegevens in mijn hoofd gestampt, alsof dit sollicitatiegesprek hét grote examen van mijn leven was, waar alles van afhing. Bij de bibliotheek had ik allerlei werkzaamheden gedaan, van naslagwerken bestellen tot obscure proefschriften over rechten op erts en opsporen en leidinggeven aan een groepje archivariissen en onderzoekers. Het was een stap terug om dat allemaal in de steek te laten en andersmans secretaresse te worden – zonde van mijn diploma's en de beurzen die die hadden gefinancierd. Maar je kreeg niet vaak de kans om een groot bedrijf naar de gallemiezen te helpen... en ik was bereid om alles te doen wat daarvoor nodig was. Ze zouden me op geen enkele fout kunnen betrappen. Ik had alles over het bedrijf geleerd wat er te leren viel – althans, voor zover dat openbaar toegankelijk was. Wat zich níét in het publieke domein bevond zou ik nu moeten uitzoeken, en de enige manier waarop dat kon was van binnenuit.

Vanuit mijn stoel had ik goed zicht op de overgang van de rijk gedecoreerde entree naar het mysterieuze heilige der heiligen van Diamond. Het heilige der heiligen waarin mijn vader, Charles Raymond, zich ooit had begeven en waar hij zich onder de leden van het exclusieve managementteam begaf, totdat hij was weggestuurd, valselijk beschuldigd van misbruik van bedrijfsfondsen, en het hem – en ons – alles had gekost. Hij was zonder pardon op straat gezet, vernederd tot op het bot, zonder pensioen en zonder gouden vangnet dat hem door de latere jaren van zijn leven heen zou kunnen helpen. Dat had hem een reputatie opgeleverd die hem was blijven achtervolgen tot hij als een verbitterde oude man was overleden. (Ik werd geboren toen hij veertig was, vrij laat in zijn leven, voordat hij in ongenade was gevallen.)

Ik perste mijn lippen op elkaar en deed mijn best om mijn woede niet de overhand te laten krijgen. Dat zou niet helpen; kalm en bedaard nadenken was de enige manier om dit tot een goed einde te brengen. Ik wierp een blik op mijn horloge, een verfijnd sieraad waar ik erg dol op was. Pap had het bijna dertig jaar geleden op hun trouwdag aan mam gegeven, toen ze nog in Engeland woonden. Ik raakte zachtjes de wijzerplaat van het ronde klokje aan, gevat in fijn bewerkt platina en een rijtje schitterende diamanten. De kleine wijzer tikte voort en herinnerde me eraan dat ik zat te wachten – iets waar ik heel goed in was geworden.

Ik was, zoals dat hoort, een kwartier voor mijn sollicitatiegesprek binnengestapt, en er waren nog maar een paar minuten verstreken. Ik keek op en zag dat de opgedofte jonge receptioniste haar blik van me afwendde. Ik sloeg haar gade terwijl ze deed als-

of ze niet op staren was betrapt en besloot haar verder te negeren. Het deed er niet toe. In plaats daarvan leunde ik achterover, sloeg mijn ene been over het andere en verstrengelde zedig mijn vingers op mijn Kate Spade-tasje, terwijl ik de lange gang door keek. Ik kon wel heel cool doen, maar ik moest toegeven dat het tijdstip van het gesprek me nieuwsgierig maakte: het was al ver over zes-
sen in de avond.

Maar hoe laat ik was ingepland was van geen belang; wat belangrijk was, was dat ik de baan kreeg.

Het enige wat ik hoefde te doen was deel zien te worden van de organisatie, en dit gesprek was mijn enige kans. Ik was tot zo ongeveer alles bereid om maar een voet tussen de deur te krijgen.

Maar ik was best zenuwachtig. Ik haalde diep adem, zo kalm als ik maar kon. Het beviel me maar niets dat ik diep vanbinnen sidderde. Ik voelde het wel, maar kon er niets aan doen. Het was me in elk geval niet aan te zien. Ik kon me niet voorstellen wat er zou gebeuren als ze erachter kwamen wie ik was. Waarschijnlijk hetzelfde als wat er met mijn vader was gebeurd.

Toen ik mijn benen andersom over elkaar sloeg, kroop de zoom van mijn rok omhoog over mijn dij. Ik wist dat het een gedateerd mantelpakje was, maar ik hield van mijn vintage outfits. Terwijl ik even naar mijn voeten keek, glimlachte ik om mijn schoenen. Ook al zo'n geweldige vondst. Het enige nieuwe was mijn tasje. Mijn tassenpassie was uit de hand gelopen en mijn creditcard kreeg het zwaar te verduren.

Geluiden galmden door de lange gang. Ik keek op vanonder mijn wenkbrauwen en wierp een korte blik op mevrouw de Poort-

wachter-Receptioniste, die ineens werk begon te maken van haar uiterlijk en een blik in het spiegeltje van een poederdoos wierp alvorens het weer dicht te klappen. Ik rommelde wat in mijn tas, want wilde opeens heel graag controleren of ik misschien lippenstift op mijn tanden had. Ik hoorde deuren open- en dichtgaan en hield het begin van de gang in de gaten, en ik hield zachtjes mijn adem in toen daar een man verscheen. Mijn hart sloeg even over toen hij naderbij kwam en mijn zenuwen schakelden naar een hogere versnelling. Ik had geen tijd meer om mijn lippen te controleren, dus bleef ik maar toekijken hoe de man naar me toe liep. Hij leek bijna uit zijn fraai gesneden pak te barsten. Ik nam zijn hele verschijning in me op en prentte die in mijn hoofd.

Hij. Zag. Er. Fantastisch. Uit.

En *groot*.

Goeie hemel, met zijn gestalte leek hij de hele gang wel te vullen. De ingespannen blik op zijn gezicht terwijl hij zich concentreerde op het gesprek dat hij op zijn mobieltje voerde deed me mijn adem inhouden. Zijn wenkbrauwen, dicht en donker, net als zijn kortgeknipte haar, trokken samen. Hij was gefocust en bewoog zich zelfverzekerd. Over zijn wang, vlak onder zijn recheroog, liep een duidelijk zichtbaar litteken. Mijn overactieve brein kwam meteen met allerlei verhalen aandragen over hoe hij dat kon hebben opgelopen. Geen van alle waren ze erg vertroostend.

Hij stapte het receptiegedeelte in, dat meteen leek te krimpen. Met bonzend hart staarde ik hem aan. Moest ik met hém mijn sollicitatiegesprek voeren? Hij wendde zich tot de receptioniste, keek op van zijn telefoon en zei iets tegen haar wat ik niet kon

verstaan. Ik probeerde niet te fronsen toen ze giechelde en begon te flirten. Hij schonk haar een glimlach en roffelde een paar keer met zijn vingers op de balie – grote handen had hij ook –, waarna hij zich omdraaide. Toen stond hij voor me en keek ik naar hem op. Ik wachtte heel even voordat ik besloot op te staan. Ik probeerde overeind te komen, maar het was net alsof ik in die klotestoel vastgezogen zat. Ik schoof heen en weer en probeerde mijn benen recht onder mijn lichaam te krijgen, zodat ik elegant kon opstaan.

‘Ms. Canyon?’ vroeg de donkere en gevaarlijk aantrekkelijke man. Hij stak me zijn hand toe.

‘Ja.’ Ik hield mijn hoofd schuin achterover om hem te kunnen aankijken. Zo tegen mijn twintigste was ik mijn moeders meisjesnaam gaan gebruiken. Anders zouden na één zoekronde op internet alle schandalige roddels over de manier waarop Diamond mijn vader verraden had aan het licht komen.

Het was helemaal fout dat ik zijn hand vastpakte. Zijn aanraking was elektriserend, en een vlaag hitte schoot door mijn arm naar mijn borstkas en sloeg alle zuurstof uit mijn longen. Ik wierp een blik op onze vingers om te controleren of er misschien letterlijk vonken vanaf sloegen. Ik liet me door hem overeind helpen.

‘Dank u,’ wist ik een tikje te hijgerig uit te brengen, en ik deed mijn best om mijn ademhaling weer onder controle te krijgen.

Met mijn vrije hand schikte ik de riem van mijn tas op mijn schouder, waarna ik ermee over mijn heupen ging om mijn rok glad te strijken, die, zo wist ik zonder te kijken, nog verder over mijn dijen was opgekropen. Hij liet mijn vingers los en ik krulde de mijne in mijn handpalm om de sensatie van zijn aanraking niet

te laten vervliegen. Ik waagde het even naar hem te kijken, en viel bijna flauw toen ik zag dat hij naar mijn benen stond te staren. Ik realiseerde me dat ik nog steeds met mijn hand over mijn heupen stond te strijken.

God, hopelijk zag het er niet uit alsof ik hem wilde verleiden. Snel haakte ik mijn vingers voor mijn lichaam in elkaar. Hij keek op en ik raakte helemaal in zijn ban; zijn blauwe ogen hielden me gegijzeld, tot ik voor de tweede keer geen adem meer kreeg. Hij glimlachte, en zijn ene mondhoek ging bijna onmerkbaar een stukje omhoog. Het litteken op zijn wang bewoog mee en – holy shit! – in plaats van dat dat me een ongemakkelijk gevoel gaf, was het juist de meest verleidelijke manier waarop een man me ooit had aangekeken. Ik raakte helemaal van de leg en deed er alles aan om dat niet te laten blijken. Ik scheurde mijn blik van hem los om me een paar kostbare tellen op mijn ademhaling te focussen.

‘Bedankt dat je zo laat op de maandag nog hebt willen komen. Ik realiseer me dat deze afspraak op het laatste moment is gemaakt, en we waarderen het dat je je aan ons ongebruikelijke tijdschema hebt willen aanpassen.’

Zijn stem straalde gezag uit, en hij had een licht accent dat ik niet kon plaatsen.

Het beviel me wel.

Ik knikte om zijn woorden te beamen.

‘Dank u wel dat u me voor een sollicitatiegesprek hebt uitgenodigd. Ik ben blij dat we een gaatje hebben kunnen vinden.’

‘Zoals ik al zei waarderen we het dat je naar ons toe hebt willen komen. Laten we nu maar beginnen.’

‘Natuurlijk,’ zei ik, dankbaar dat we elkaar niet de hele avond zouden blijven staan aanstaren.

Met een handgebaar gaf hij aan dat ik hem voor moest gaan.

‘Dames gaan voor.’

Er trok een rilling door me heen. Het was net alsof hij me met zijn stem had aangeraakt. Ik was me nog nooit eerder zo scherp van een man bewust geweest. Ik wist nog niet zo zeker of ik wel wilde dat hij achter me liep. Ik wilde – nee, móést – hem kunnen zien, maar dat gebeurde niet. Ik had geen idee waar ik naartoe moest en liep almaar rechtdoor, tot hij me aanwijzingen begon te geven. Toen hij me door een doolhof van gangen naar iets wat eruitzag als een privélift loodste, nam het hele gebeuren ineens een vreemde wending. Hij stak een kaart in de onderkant van de sensor en binnen een mum van tijd stond ik in de cabine.

De deuren gingen zoevend dicht, en als ik niet naar de getallen had gekeken die aangaven dat we stegen, zou ik niet hebben geweten of de lift omhoog- of omlaagging.

We zwegen allebei, en ik hield mijn blik strak gericht op de nummers van de etages. Hij stond een stap achter me, en het was net of hij invloed had op de lucht om ons heen. Zijn gestalte domineerde de kleine maar goed geoutilleerde lift. Ik keek naar de grond en zag aan mijn rechterkant zijn voeten vlak achter me.

Mijn moeder zei altijd dat je aan iemands schoenen kon zien met wat voor persoon je te maken had. Zijn schoenen zagen er prima uit. Gepoetst. Zwart en groot. Het was warm in de lift – ofwel dat, ofwel mijn lichaamstemperatuur schoot de hoogte in.

Hoe kon dat ook níét zo zijn met een man die een intense, sexy goedheid uitstraalde zo dicht in mijn buurt? Toen de deuren opengingen bij een kleine vestibule met glazen wanden, was ik verbaasd dat we op het dak bleken te zijn beland. Ik draaide me naar hem om.

‘Het dak? Waarom –?’

Hij duwde tegen de stang van de deur en die zwaaide open, waarbij er een blad dat tussen de deur en de drempel had vastgezet naar buiten waaide. Hij staarde me aan en wachtte duidelijk tot ik zou doorlopen. Was hij zich er dan niet van bewust dat we ons op dat moment ruim zeventig verdiepingen boven de grond bevonden?

‘U zegt niet veel, hè?’ vroeg ik, en ik schrok zelf van het scherpe randje in mijn stem.

Lekker Ding glimlachte. ‘Alleen als het nodig is.’

Ik wist niet goed wat ik daarop moest zeggen, dus kneep ik mijn ogen tot spleetjes en keerde hem de rug toe. Maar ook al kon ik hem niet zien, ik was me scherp bewust van zijn aanwezigheid achter me.

‘Ms. Canyon, deze kant op alsjeblieft.’

Er blies een windje naar binnen en het woelde door mijn haar. Godzijdank had ik het kort laten knippen. Ik miste mijn lange losse krullen, maar ik had de verandering moeten doorvoeren, en nu had ik een kort laagjeskapsel, en mijn dikke lokken waren zo donker geverfd dat er bijna een blauwe gloed overheen lag. Ik was niet vergeten mijn wenkbrauwen ook te verven, en op mijn wimpers had ik mascara aangebracht. Mijn normale felle rode haar-

kleur zou me anders meteen verraden, want ik leek op mijn vader. Hij had zijn haar aan mij doorgegeven, en ik koesterde het. Zijn bijnaam was 'Haan' geweest, vanwege zijn opvallend gekleurde weerbarstige haardos. Ik zette mijn gedachten aan hem van me af en stapte het dak op.

'Wat is er aan de hand? Waarom ben ik hier boven?'

Lekker Ding keerde zich naar me toe. 'Dit is de volgende stap in de sollicitatieprocedure.'

Ik fronste en probeerde chocola van die opmerking te maken.

'Wat, op het dak?'

Toen hoorde ik het geluid van een motor en ik keek om me heen waar het vandaan kwam. Tot mijn verrassing stond er een helikopter te wachten op een heliplatform aan de andere kant van het dak. Een metalen plankier leidde van de smalle entree tot het dak naar het platform en voor de wachtende helikopter stond een trapje.

'Ik begrijp het niet.' Ik draaide me naar hem om en aarzelde. In een helikopter vliegen stond niet op mijn bucketlist. Als ik het ook maar even kon vermijden vloog ik nooit, want ik had hoogtevrees.

'Zoals ik al zei, is dit de volgende stap. Ofwel je gaat verder, ofwel je draait je om en kunt het gesprek als beëindigd beschouwen.'

'Wat? Zomaar? Geen helikopter, dus geen gesprek? Dat is wat je noemt een onorthodoxe methode.'

Angst klemde zich als een vuist om mijn hart. Al mijn strategische plannen waren tot nu toe vlekkeloos verlopen – bijna te mooi om waar te zijn.

Ik tandenknarste en ging snel mijn mogelijkheden na. Dat waren

er maar twee. Me omkeren en weggaan, en nooit aan de vergelding toekomen waar ik al die jaren naartoe had gewerkt, en de rest van mijn leven spijt hebben, of... Ik draaide me weer om en keek naar de helikopter: in dat ding stappen en God weet waarheen vliegen en gewoon doorgaan met mijn plannen. Het bedrijf had mijn vader ervan beschuldigd dat hij gesjoemeld had met zijn onkostendeclaraties en geld van het bedrijf had uitgegeven aan een maîtresse, en mijn plan was die onkostendeclaraties op te sporen en eventuele andere financiële verslagen voor het managementteam van destijds, en als ik geluk had misschien ook nog wat recente rapporten boven water te halen. Dan zou ik die documenten vrijgeven aan de media en bewijzen dat de managers maar een schijnheilig stelletje waren. Er kon geen sprake van zijn dat mijn vader had gedaan wat zij zeiden dat hij had gedaan; hij was een volkomen eerzaam man en aanbad mijn moeder, dus de implicatie dat hij een affaire zou hebben maakte hen allebei kapot. Ik geloof niet dat mijn moeder er ooit overheen was gekomen, en volgens mij dacht zij dat hij echt een verhouding had. Maar ik was er heilig van overtuigd dat hij onschuldig was.

Ga ik achter het konijn aan het hol in, of laat ik het avontuur hier eindigen? Een beslissing hoefde ik niet te nemen; die had ik al ver vóór dit moment genomen. Ik zou achter het konijn aan gaan. Ik stapte naar de man toe en keek hem recht aan.

‘Ga me maar voor,’ gaf ik hem te verstaan, en ik deed mijn best de paniek die in me opwelde niet in mijn stem te laten doorklinken.

Hij glimlachte en ging voor me opzij. Ik stapte het looppad

op. Hoogtes. God, wat had ik een hekel aan hoogtes. Rivieren van angst klotsten tegen de achterkant van mijn benen, over mijn kont, en namen mijn rug in een stevige greep, waardoor de adem bijna uit mijn longen werd geperst. Ik staarde omlaag naar het betonnen gebergte van New York City, dat onschuldig glansde in de avondschemering. Bah, toch niet zó onschuldig. Verre van.

Door de afgrond die onder me aan me trok begon ik te hyperventileren.

Langzaam en heel voorzichtig zette ik de ene voet voor de andere, waarbij ik mijn knieën ietwat gebogen hield, zo'n beetje als een dronkaard die van een politieagent 'in een rechte lijn' moet lopen.

Vijfenzeventig verdiepingen de lucht in.

Buiten.

Shit, dit was een nachtmerrie die werkelijkheid werd. Kon ik maar wakker worden en was alles dan maar weer hetzelfde als altijd. Ik wankelde, en een hand op mijn middel probeerde me in evenwicht te houden.

'Pas op, dame.' Zijn diepe stem in mijn oor was niet zo ver weg als ik had gedacht dat hij zou zijn.

Zijn aanwezigheid achter me was in zekere zin vertroostend, maar ik zou hem daar niet voor bedanken. De splijtende aanraking van zijn vingertoppen maakte mijn ademloosheid er niet beter op. Hoogtes en deze man: wat een duizelingwekkende combinatie.

'Probeer niet naar beneden te kijken, dat is makkelijker.'

'Ik kijk helemaal niet naar beneden,' snauwde ik, terwijl ik mijn

eigen woorden logenstrafte door nog een blik te werpen op de rand van het gebouw.

Ik zette de laatste paar stappen naar het platform. Mijn rok schoof een stukje omhoog over mijn dij en ik trok hem naar beneden. Ik had een broek moeten aantrekken, maar hoe had ik verdorie moeten weten dat ik een helikoptervlucht moest gaan maken?

Ik had mezelf voorgehouden dat ik tot alles bereid was, dus moest ik doorbijten. Nu ik zover was gekomen, was ik niet van plan de handdoek in de ring te gooien. Ik moest de waarheid zien te achterhalen en mijn vaders naam zuiveren van alle blaam. Boven aan het platform aarzelde ik.

Hij vroeg: 'Heb je je keus gemaakt?'

Ik drong langs hem heen om de rit te gaan maken die een van de meest angstaanjagende dingen zou worden die ik ooit had gedaan. Geen sprake van dat ik nu nee zou zeggen en zou vergeten dat dit bedrijf mijn vader, in feite, de nek had omgedraaid. Hem de laan uit had gestuurd en ons leven kapot had gemaakt. Hij was een veel te eerlijke man om gelden van het bedrijf te misbruiken, en voor een maîtresse nog wel! Hij hield van mijn moeder, en ik kon gewoon niet geloven dat hij alles waar hij zo hard voor had gewerkt op het spel had willen zetten. Ik moest zijn naam zuiveren en Diamond Enterprises laten boeten.

Bij de open deur bleef ik staan om een blik te werpen in het keurig verzorgde interieur. Dit was geen toeristenhelikopter. Deze had klasse. Stijl. Ik draaide me om en schonk de man een vastberaden blik.

'Dat ik hier boven op een wolkenkrabber ben en op het punt sta

in een helikopter te stappen die me naar een onbekende bestemming voert, zou u wel duidelijk moeten maken hoe graag ik deze baan wil.'

Lekker Ding kwam naar me toe. Mijn hart sprong naar mijn keel toen hij een hand naar me uitstak en me bij mijn elleboog pakte. Hij boog zich naar me toe, en mijn ogen dwaalden over zijn gezicht; voor het eerst zag ik hem nu van zo dichtbij. Bij de aanblik van het ijsblauw van zijn ogen onder zijn donkere wenkbrauwen, en van zijn lippen, vol en uitnodigend, deed ik mijn lippen vaneen, in de verwachting dat... Ja, dat wat? Dat hij me zou zoenen? Ik voelde zijn mond al bijna op de mijne, en de vlinders in mijn buik maakten mijn spieren slap. Ik merkte dat ik zijn arm vastgreep. Zijn o zo gespierde arm. Maar hij boog zich niet naar me toe om me te zoenen. Ik voelde me dwaas en kwaad dat ik dat ook maar had durven denken.

'Stap maar in.'

Zijn zelfverzekerde toon liet geen ruimte voor tegenspraak. Het kostte me al mijn kracht om me niet nog meer door hem te laten betoveren dan hij al leek te hebben gedaan. Vanaf het moment dat ik hem voor het eerst had gezien, was er iets speciaals geweest wat me de adem benam, alsof ik wachtte tot er iets zou gaan gebeuren, en wat allerlei goede verkeerde dingen deed met mijn toch al zo gespannen zenuwen. Ik rechte mijn rug en maakte me los uit zijn greep.

'Ik red het wel.'

Terwijl ik me van hem afwendde, probeerde ik de helikopter in te stappen. Mijn strakke rok was een prima keus geweest voor een

sollicitatiegesprek op een kantoor, maar niet voor dit onvoorziene avontuur. Ik deed een nieuwe poging om binnen te komen, maar de neus van mijn schoen bleef achter het trapje van de helikopter haken. Daardoor kreeg ik nog meer de zenuwen. Maar ik sloeg helemaal op tilt op het moment dat zijn handen me bij mijn middel grepen en hij me de cabine in tilde. Ik geneerde me ervoor dat ik zijn hulp nodig had en vond het afschuwelijk dat ik zo van zijn aanraking genoot.

‘Dank u.’

Eenmaal binnen liet hij me los, en ik ging op een stoel zitten. Hij wipte naar binnen alsof een tochtje in een helikopter iets doodnormaals en alledaags voor hem was. Misschien was het dat ook. Hij vulde het hele interieur met zijn donkere, uiterst gevaarlijke en superzinderende aura.

‘Hier,’ zei Lekker Ding, en hij overhandigde me een koptelefoon; die zou het lawaai dempen en ervoor zorgen dat we elkaar konden verstaan en met elkaar konden praten. ‘Zet maar op en doe je riem om.’

Ik deed wat hij zei en bleef kijken toen hij zijn hand in zijn zak stak en er iets uit haalde.

‘En nu deze.’

Ik keek naar zijn hand en fronste mijn wenkbrauwen.

‘Wat is dat?’ Ik boog me naar voren om te zien wat hij vasthad.

‘Een blinddoek.’

‘Wa-watte? Een blinddoek? Waar is die in hemelsnaam voor?’

Ik keek naar hem op, terwijl er een koude rilling van angst langs mijn ruggengraat liep.